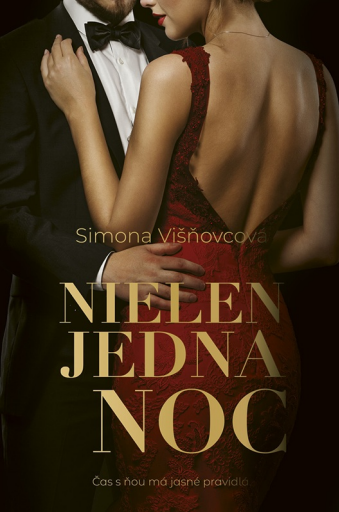

A man in a black tuxedo with a white shirt and black bow tie is embracing a woman from behind. The woman is wearing a red, lace-trimmed, backless dress. The background is dark, and the lighting is soft, highlighting the couple's figures.

Simona Višňovcová

NIELEN JEDNA NOC

Čas s ňou má jasné pravidlá

Simona Višňovcová

NIELEN JEDNA NOC

IKAR

Simona Višňovcová
NIELEN JEDNA NOC

Text © 2026 by Simona Višňovcová
Cover design © 2026 by Lenka Ladňáková
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0794-9

1. kapitola

Potiahla z cigarety a vyfúkla. Dym pomaly stúpala, bledol, až splynul s tmavou nočnou oblohou. Sedela tu dobrých dvadsať minút a rozmýšľala o horúcej vani s penou, sendvičoch a mäkkej posteli, ktorú si po dlhom dni dopraje. Ticho a jej bezvýznamné myšlienky prerušilo až klopkanie opätkov. Vo dverách sa objavila dievčina na vysokých čiernych ihlách a jej minišaty len tak-tak zakrývali to chúlостivé miesto. Nervózne pohodila na blond odfarbenými vlasmi a odpálila si od kolegyne.

„Ďalšia nočná?“ opýtala sa.

„Hmm,“ nasala a vypustila obláčik do vzduchu, „áno, Andy je chorá a musela som ju zastúpiť. Zase!“ Striaslo ju od zlosti. „A ty čo? Vari platia tak málo, že musíš ťahať nadčasy?“ zavtipkovala.

Tamara však ignorovala jej poznámku. Bola totiž na odchode a nie, platili dobre. Príliš dobre. Tak dobre, aká dobrá dokázala byť samotná žena. Pri tejto myšlienke sa pousmiala, no jej úsmev prezrádzal skôr zatrpknutú radosť než pôžitok z dobre vykonanej práce. Zahasila cigaretu, popriala dobrú noc a vytratila sa zadným vchodom.

Jemnými pohybmi vírila vodnú hladinu, aby „koko-sovo-mangová poézia“ splynula s tečúcim prúdom vody.

Sladkastá vôňa sa šírila až do kuchyne, kam sa presunula, aby dokončila večeru. Zeleninu starostlivo poukladala na chlieb, pridala majonézu, a kým sa stihla zahryznúť, neodolala páru prosiacich očí. „Tak dobre, Spike,“ obtrela kyslú pochúťku o prst a načiahla sa. Dvoma ťahmi psieho jazyka bola fuč. „Je dobrá, však? Chceš ešte?“ Vystriedala prst a znova ho nechala olízať. „Vieš, že by si nemal.“ Žmurkla na psa, no len protestne zaštekala. „Psst! Nezobuď tú starú bosorku. Nepamätáš sa, aký cirkus robila minule?“ zahriakla ho šeptom. Tamara nadobudla dojem, že sťažovanie sa na psí štekot a jej neskoré príchody patrili k susedkinej náplni života.

„Už čoskoro si budeš môcť voľne pobehovať po záhrade a brechať na plné hrdlo,“ usmiala sa na nevinné stvorenie a konečne ochutnala. Za posledných dvadsaťštyri hodín to bolo prvé jedlo, ktoré prijal jej žalúdok s veľkým potešením.

Mmm... omnoho lepšie než káva a cigareta. Ak sa chcem udržať vo forme, mala by som do seba dostať viac poriadneho jedla... a vitamínov!

Zahorekovala nad svojou chabou životosprávou a previnilo pozrela na misu sčernetého ovocia. Chrípkové obdobie sa nevyhlo ani luxusnému klubu, kde v poslednom čase už neraz zaskakovala svoje kolegyne sužované vysokými teplotami a kašľom. Netúžila pridať sa k nim.

Jej dlho vytúžený domov sa deň po dni blížil, a kým na začiatku si robotníci vedeli so všetkým poradiť, teraz nastal Tamarin čas rozhodovať o posledných úpravách – vhodných kachličkách do kúpeľne, farbe stien, kompletnom vybavení altánka či umiestnení skleníka... Skrátka nevedela, kam skôr skočiť.

V uplynulých týždňoch pochudla, kruhy pod jej veľkými hnedými očami sa prehĺbili a permanentka do fitka zapadla medzi vizitky murárov a klampiarov.

„Ak so sebou čím skôr niečo nespravím, Johnny si ma podá!“ povzdychla bezmocne, i keď vedela, že pracovná vyťaženosť je pre jej momentálny stav iba chabá výhovorka. Skutočný dôvod potláčala, no silnel každým dňom.

„Prepánajána!“ zhíkla a rozbehla sa do kúpeľne zastaviť vodu. Stratená vo vlastných úvahách zabudla na kúpeľ a ježibaba z tretieho by ju isto za mokré fľaky na stene zniesla zo sveta.

Dobehla si ešte po načatú fľašu chardonnay a o chvíľu jej telo pohltili zamatové bublinky a teplá voda. Ponorila si tvár, vytiahla dva odličovacie tampóny a odstránila vrstvu mejkapu. Špongiou krúživými pohybmi prechádzala krk, ramená... znova a znova, až ostal červený fliačik, ktorý sa pridral k ostatným, naberajúcim fialovo-modrastý odtieň. Zachmúrila sa. Posledný klient bol drsný a vulgárny. Nádával jej do štetiek a vymaľoval dekolt samými cucflekmi. Všetko bolo dovolené v rámci hry, no aj tak mala Tamara niekedy pocit, akoby bola iba kus mäsa. Čo iné by však bola? Lady? Úctivá dáma?

„Ja som tvoj pán! Ty si len obyčajná kurva!“ zneli jej v ušiach slová sprevádzané hurónskym smiechom. V momente sa striasla v snahe zahnať túto desivú spomienku.

Osirelé večery umožňovali Tamare príliš premýšľať. Utápať sa vo vlastnej minulosti, prítomnosti bez pocitu šťastia i budúcnosti s otáznikom. Prepadali ju výčitky svedomia, či si zvolila správne.

Nemala si na výber, horelo ti pod zadkom!

Opakovala si túto vetu tak často, až jej sama uverila. No niekde tam vzadu, hlboko vnútri, ju zhrýzal tichý hlá-

sok, ktorý tvrdil pravý opak. Dočasné riešenia sa nevolajú dočasné pre srandu králikov. Tých pár nocí by bohato stačilo pre nový štart, no vôňa peňazí bola omamná. Dokázala vyriešiť toľko vecí naraz, no ako sa hovorí, za všetko sa platí daň a tou Tamarinou bola prázdnota. Prázdny byt bez detského kriku, prázdna druhá strana postele bez úprimného dotyku, pusté srdce bez pravej lásky.

Tak veľmi túžila mať deti! Z biologických hodín však sama „vytiahla batérie“, aby nemusela počúvať ich tikot, a nedokonalú love story zakončil Dušan rozvodovými papiermi. V ten deň snubák spolu s obrúčkou pochovala na dne Dunaja.

Rozplakala sa. Z očí sa jej rozkotúlala slza za slzou a pri kvapnutí tvorili rad kruhov unášajúcich sa dostratená. Uvedomovala si totiž, aký chabý život žije. Noc čo noc zo seba zmyývala „špinu hanby“, kým jej hlava trýznivo analyzovala všetky napáchané chyby.

Načiahla sa po ďalší dúšok, ale na jazyku jej pristáli posledné tri kvapky. S hrôzou zistila, že fľaša je prázdna. Alkohol sa stal jej slabinou, hoci si uvedomovala, po akom tenkom ľade kráča. Nechcela si priznať závislosť, zakrývala pred ňou oči, no hromada kopiacich sa sklenných fliaš hovorila za všetko.

Tamarin otec bol alkoholik. Už od jej raného detstva sa Tamara stávala čoraz častejšie svedkom neprijemných hádok medzi ním a matkou, pri čom si v snahe obrániť ju vyslúžila pár štiplavých faciiek. Po jednom osudnom dni sa zaprisahala, že nikdy neskončí ako on. O to viac ju desila každá chvíľa porušujúca túto prísahu.

Keď voda vychladla, pena vyšumela a fľaša bola prázdna, vypustila vaňu a osušila sa. Sexi spodné prádlo a saténovú košieľku vymenila za pohodlné bavlnené pyžamo

a odkráčala do postele. Spike ju verne nasledoval. Oblízal jej ruku na znak vďačnosti, že sa s ním podelí o kúsok periny, a skrútil sa vedľa nej do kľbka. Pousmiala sa.

Tohto malého tuláčika našla jedného upršaného večera na ceste z práce. Vystrašene kňučal a schovával sa pod kontajnerom. Báľ sa cudzích ľudí, a preto Tamare trvalo, kým si získala jeho dôveru. Bol mokrý, vyhladovaný a vinou zlomeniny krivkal na pravú labku. Zabalila ho do deky, uložila na zadné sedadlo auta a uháňala na najbližšiu urgentnú veterinu. Tam psíka ošetrili, a keďže nemal čip a podľa presvitajúcich rebier sa musel túlať svetom veľmi dlho, stal sa právoplatne Tamariným najmilším spoločníkom.

Paradoxne to bol jediný „muž“, s ktorým trávila Tamara voľný čas. Chlapi sa stali pre ňu bezvýznamnými. Bola si istá, že sa už nikdy nezamiluje a zároveň si pre svoje povolanie lásku a pozornosť nezaslúži.

Pohľadila ešte verného priateľa a zaspala bezsenným spánkom.

2. kapitola

Skoré ráno ohlasovalo nepríjemné pípanie budíka. Tamara znechutene vystrčila hlavu spod vankúša a jedným okom skontrolovala čas.

„Ešte päť minút,“ pretočila sa na druhú stranu, ale kým stihla opäť zavrieť viečka, neústupčivé štekание ju donútilo začať deň proti jej vôli. Spike nedočkavo krútil chvostíkom a v papuľke zvieral vôdzku. „Dobre, vyhral si.“ Pokrútila hlavou, vstala a navliekla sa do teplákovkej súpravy. Pes od radosti podskočil a Tamare to pripadalo vždy náramne komické. Na Jacka Russella mal nezvyčajne dlhé uši, ktoré mu pri pohybe lietali na všetky strany. Veterinárka však nevedela odhadnúť, s akým plemenom mohol byť krížený.

Uháňali dolu schodiskom, kde sa stretli s pehavým dievčaťom.

„Dobré ráno, Tamara, dobré ráno, Spike,“ pozdravilo ich. Maja bola veľmi milá susedka. Keď sa Tamara musela zdržať v klube, chodila so Spikeom von. Zverila jej kľúče od bytu, ktorý sa z času na čas stal Majiným útočiskom. Keď bol jej otec pod parou, nadávky a tanieri lietali vzduchom jedna radosť. Tamara dôverne poznala túto situáciu, a preto si ju zobrala pod ochranné krídla.

Neraz jej ponúkla bezpečný nocľah, a kým sa nevydala do práce, presedeli pri cideri a debatách o živote celé hodiny. Maja jej pripomínala ustráchané a hanblivé vtáčatko, ktoré sa pri téme opačného pohlavia neprestajne pýrilo, no zároveň hltalo všetky užitočné informácie. Bola ako jej mladšia sestra a Tamara pre ňu predstavovala dospelácky vzor, ktorý jej tak veľmi chýbal, lebo v detstve prišla o matku. Jedna druhú si mimoriadne obľúbili a tým ťažšie Maja znášala fakt, že Tamara sa o pár týždňov mala sťahovať do nového domu. Tamara jej však prisľúbila, že ju môže prísť kedykoľvek navštíviť.

Po ceste prehodili ešte pár slov a potom sa už Maja náhlila na autobusovú zastávku. Tamara so Spikeom zamierili do mestského parku. Psičkári dlhé mesiace bojovali za sprístupnenie a zveľadenie jeho spustošenej a kríkmi zarostenej časti. Uprostred betónovej džungle nebolo ani kúsok miesta, kde by sa mohli ich štvornohí maznáčikovia do sýtosti vybehať, a preto sa po oficiálnom otvorení „Dog friendly place“ radoval ne jeden majiteľ.

Pustila psa z vôdzky a Spike nadšene nasával ňufákom všetky pachy a značkoval pníky. Tamara si zazipsovala mikinu až po krk a na hlavu natiahla kapucňu. Rána sa stali pretrvávajúcim babím letom o čosi mrazivejšími. Vyziabnuté prsty strčila do vrecák, kde nahmatala škatuľku spolu so zapalovačom. Už dávno sa rozhodla skončiť s fajčením, no jej predsavzatia nemali dlhú výdrž. Neodolala nutkaniu a zapálila si. V tom momente okolo prebehol chlapík v reflexnej bežeckej súprave nasledovaný statným teriárom. Letným úklonkom hlavy pozdravil Tamaru, ktorá si okamžite spomenula na prisľub o zdravšom životnom štýle, zložený v predchádzajúci večer.

Nebudem to predsa prehádzať.

V duchu sa zasmiala. Vstávania v túto rannú hodinu boli pre ňu beztak utrpením. Keby ju nečakali neodkladné povinnosti, ešte by si užívala teplo zakutraná pod paplónom. Tým viac nevedela pochopiť ľudí, ktorí si neužívali toto privilégium plnými dúškami.

Zamierila k lavičke, aby si v pokoji dofajčila cigaretu. Spike v diaľke šantil s maltezákom a zdalo sa, že vedú preteky na život a na smrť. Pohľad jej padol na bok po boku si vykračujúci starší manželský pár. Stará dáma sa podopierala jednou rukou o paličku a muž niesol nákupnú tašku. Niekoľko metrov od parku sa nachádzala malá pekárnička, kam Tamara po vyčerpávajúcej nočnej tiež zavše rada zavítala. Okrem vždy neodolateľne voňavých dobrôt ponúkala možnosť posediť si pri dobrej káve či domácom pečenom čaji.

Zasnene hľadela na dvoch sivovlasých ľudí, ako sa vracajú s čerstvým pečivom domov. Oči sa jej z nevysvetliteľného dôvodu zaleskli. Možno zo súdržnosti, starostlivosti alebo láskyplnosti, akú vyžarovali jeden voči druhému. Z dojmu, že azda aj po dlhých rokoch spolunažívania sú neoddeliteľnou dvojicou. Zarmútene ukotvila pohľad do zeme a potláčala myšlienku, že ona sa tohto nikdy nedožije. Odvrátený zrak držala tak dlho, kým si nebola istá, že zmizli za najbližšou zákrutou.

Nenecháš si predsa hneď za úsvitu pokaziť deň.

Ozývalo sa jej svedomie, no po obraze, aký sa Tamare naskytol, vedelo, že nemá šancu vyhrať. Stiahlo sa do úzadia a chlácholilo jej ranenú dušu.

Mamička ospalou chôdzou tisla pred sebou kočík, pretože jej malý huncút zrejme nedal spať, a tak sa voľky-nevoľky vybrala na prechádzku. Zívala a pohojďovala

kočiarom v snahe utíšiť rozliehajúce sa detské mrnčanie. Toto už Tamarino frustrované ja nevydržalo. Zavolala na psa, vstala a slzami ako hrachy kropiac chodník odkráčala preč. Stále pretrvávajúce prítmие a kus látky zahalujúci tvár poskytovali Tamare väčšie súkromie, a tak nechala slzám voľný priebeh. Nadobudla pocit, že každá tehotná žena či matka sa jej vysmieva za doposiaľ nesplnenú úlohu – priviesť na svet život. Úlohu, ktorá nie je povinná, no pre Tamaru bola viac než vysnivaná. Rozbehla sa. Tak rýchlo, ako len vedela, uháňala preč z toho miesta.

Po návrate do bytu jej plúca spaľoval oheň. Nohy pohlcovali krče a dávali jasne najavo zanedbané posilňovanie. Vyprahnuté ústa prosili o kvapku vody. Niekoľkými dúškami uhasila smäd a doplnila aj Spikeovu miskú. Presunula sa do kúpeľne, opláchla si tvár a zadívala sa do zrkadla na plačom začervenané oči.

„S tým musím niečo urobiť,“ pokrútila hlavou nad svojím nezdravým vzhľadom a vytiahla taštičku s líčidlami. Starostlivo naniesla korektor aj špirálu, a keďže jej pobyt na čerstvom vzduchu vyfarbil líčka naružovo, s rýchlym mejkapom bola hotová. V bežný deň sa nikdy veľmi nemalovala. Trávila ho v spoločnosti psa alebo robotníkov a tým sa podľa vlastných slov páčiť nemusela. Na čom si však dala záležať, bola desiata a teplá káva, ktorú im zavše zaobstarala, a tak sa pustila do práce. Sendviče boli azda jediné jedlo, ktoré dokázala Tamara pripraviť. S varením si ťažkú hlavu nerobila a namiesto nekonečných minút pri sporáku dávala prednosť donáške.

Chlebík po chlebíku kládla do uzatvárateľnej dózy, zatiaľ čo pes dôkladne strážil každý jej pohyb a pohľadom ju hypnotizoval. Tentoraz sa obmäkčiť nenechala

a prstom naznačila, kde je jeho miesto. Pes iba stiahol chvost a uložil sa do pelechu vedľa misky s granulami.

Z dvoch termosiek sa parilo a miestnosť zahalila lahodná vôňa kávy. Tamara prehltla zbiehajúce sa slinky. Keď všetko starostlivo pripravila a poukladala do veľkého prúteného košíka, schmatla kľúče od auta, píska na Spikea a druhýkrát opustila byt.

3. kapitola

Červené BMW zastalo pred kovanou bránou. Pripomínala spleť ťahavých rastlín – hotový kováčsky skvost. Na povel diaľkového ovládania sa krídla roztvorili a umožnili tak autu prejsť. Príjazdovú cestičku pokrývala zámková pieskovcová dlažba, ktorú po ľavej strane lemoval čerstvo vysadený živý plot z tují. Tamara zaparkovala svojho tátoša pod prístrešok hneď vedľa dvoch dodávok, a kým stihla sama vystúpiť, chlpad ju predbehol a so štekotom uháňal do záhrady, odkiaľ prichádzali hlasy. Tamara ho o niečo miernejším tempom nasledovala.

„Ahoj, Frederik,“ pozdravila svojho dlhoročného kamaráta.

„Ahoj, Tamara. Aj by som ťa bozkal a podal ruku, ale...“ ukázal na svoju ufúľanú kombinézu a rukavice. On a pár ďalších chlapov pracovalo na dokončení záhradného posedenia.

„To je v poriadku,“ pousmiala sa. „Zvyšok je vnútri?“

Prikývol a pískol. Ako na povel z domu vykuklo pár ďalších mužských hláv. Keď zbadali Tamaru, s úsmevom od ucha k uchu ju zdvorilo privítali.

„Ste hladní? Niečo pre vás mám,“ žmurkla a zalovila v košíku.

Sendvič do ruky a káva z plastových pohárikov ani zďaleka nepripomínali luxusné stolovanie, no zdalo sa, že chlapom to absolútne neprekáža. Pomalými dúškami usrkávali teplý nápoj, pofajčievali a uznanlivo chválili pripravenú pochúťku.

„Ako to vyzerá?“ obrátila Tamara svoju pozornosť na priateľa.

„Skvele. Altánok bude čochvíľa hotový a interiér si pýta konečné fázy,“ nadšene drgol do Tamary.

„Len čo budem mať v práci voľno, pustím sa do toho. Môžem s tebou aj naďalej počítať?“ vrhla na Frederika spýtavý pohľad.

„To je samozrejmé, Tamara. Pre teba čokoľvek – som tvojím dlžníkom,“ stisol jej dlaň vo vďačnom geste a ona mu stisk opätovala.

„Jediným dlžníkom, Frederik, som tu ja! Nikdy vám nezabudnem, čo ste pre mňa s Alenkou urobili,“ stlmila hlas, pretože tento rozhovor bol osobný. Poznala toho človeka tak dlho – takmer od malička. Bol to otcov kamarát, no po tragickej nehode sa spolu so ženou stali Tamarinou oporou. Kedykoľvek sa cítila osamelá, mala u nich dvere i náruč dokorán. Vďaka nim nadobudla pocit, že má opäť rodinu.

Keď sa Frederikova stavebná firma začala topiť v červených číslach a hrozilo, že prídu o svoj dlhoročný podnik, neváhala a podala pomocnú ruku. Vysokej finančnej rezervy pre výstavbu domu sa vzdala a nikdy ju nechcela vrátiť. Frederik však trval na férovom vyrovnaní, a preto jej po prekonaní najhoršieho nezištne ponúkol svoje služby.

„Niečo za niečo,“ sprisahanecky na ňu žmurkol, no vzápätí s hrejivým úsmevom dodal: „Pomáhať si treba.“

Po polhodinovej pauze sa sýti a oddýchnutí vrátili do práce vrátane Tamary. Nezaháľala – vzala metlu, mop, handry na prach a glančila svoj príbytok ostošeť. Popri tom sa tešila, ako si dali Frederikovi ľudia pod jeho prís-
nym a precíznym vedením záležať i na tom najmenšom detaile a vďaka ich usilovnosti sa jej vytúžený domov blížil deň po dni k cieľu.

Zvrtala sa a pospevovala si obľúbené melódie. Sem-
-tam na sebe pocítila pohľad nejedného zahanbeného robotníka. Z Tamary vyrástla krásna žena, a tak bolo priam nemožné uniknúť mužskej pozornosti, voči ktorej sa však stala imúnnou a pozvania na rande rad-radom odmietala. Niekedy si to vyčítala, inokedy nie – skrátka sa nenašiel nik, pri kom by jej srdce opäť zabúchalo TÝM spôsobom.

Po mojich životných a pracovných skúsenostiach by to bol priam zázrak! Povzdychla si často.

Utrela si pot z čela, rozhodnutá to pre dnešok zabaliť a šetriť sily na finálne upratovanie. Čakala ju ešte jedna úloha, na ktorú si zavolať svojho priateľa. Prechádzali izbu po izbe a skúmali, čo všetko ju neminie počas každomesačnej „dovolenky“.

„Tu chýbajú lišty... tam by to chcelo čerstvý náter,“ konštatovala. Vstúpili do miestnosti, naklonila hlavu nabok a našpúlila pery. Niečo jej tu nesedelo.

„Chýbajú obkladačky,“ poznamenal Frederik na margo jej skúmavého pohľadu.

„No, samozrejme,“ začervenala sa Tamara. Pôvodný obklad sa jej vo výsledku nepáčil, a preto museli Frederikovi ľudia hotovú prácu strhnúť dole.

Pozorne si zapisovala všetky potrebné veci a Frederik ju poučal o parametroch.

„Si si istá, že s tým nepotrebuješ pomôcť?“ taktne maskoval isté pochybnosti.

„V živote som preskákala aj horšie veci. Myslím, že kúpu farby a kachličiek zvládnem,“ vyhlásila dotknuto.

Ako tak živo debatovali o počte krytov na zásuvky, niekto ich vyrušil: „Ehm, prepácte, že ruším, šéfe, ale pre dnes je všetko hotové, môžeme ísť?“ opýtal sa jeden z robotníkov a hodil na Tamaru oslnivý úsmev.

Frederik pozrel na hodinky. „Ten čas ale letí! Utekajte domov na obed, aby ma vaše ženušky nesfúkli, že musia dvakrát prihrievať,“ vyhlásil pobavene. „A odkážte chlapom moje poďakovanie, skvelá práca.“ Zdvihol oba palce nahor.

„Ďakujem aj ja,“ opätovala úsmev Tamara.

Len čo mali všetko spísané, pobrali sa tiež. Pred odchodom si ešte zapálili, sadli si na drevené lavičky a mlčky sa rozhliadali po okolí.

„Je to nádhera. Ďakujem,“ šepla Tamara.

„Pevne verím, že sa ti tu bude dobre bývať, len...“ poznamenal Frederik s nevypovedanou myšlienkou na jazyku, „... trochu veľké pre jedného.“

„Pre dvoch,“ odvrkla úsečne a poukázala na šantiace stvorenie, ktoré neúnavne pobežovalo od skorého rána.

„Robím si o teba starosti, dievčatko,“ súcitne sa zahľadel na Tamaru. Slovo dievčatko značilo u Frederika ozajstné a úprimné obavy.

„Nemáš sa čoho báť. Som v pohode,“ zaklamala Tamara. Vedela totiž, kam tým mieri, a za žiadnych okolností sa nepotrebovala špárať vo svojom pustom milostnom živote.

„Všetci nie sú takí ako tvoj bývalý. Si ešte primladá na to, aby si sa vzdávala nádeje na lásku,“ snažil sa povzbudiť Tamaru, no ona bola dávno presvedčená o opa-

ku. „Uzatváraš sa do seba a v očiach ti nehrá tá povestná iskra. Pozri... podľa mňa je to len nedostatkom sexu, ale moja žena šípi za tým čosi iné.“

Tamara sa neubránila pobavenému úškrnu pri spomenutí istého nedostatku. Keby len tušil! Hoci jej bol Frederik takmer ako otec, nemohla sa mu zveriť so všetkým, čo ju trápilo. Bolo toho toľko... Ubíjajúca samota, gradujúci alkoholizmus, výstredná práca. Tobôž nemohla vyrukovať s prácou! Pre úzky okruh blízkych bola zamestnaná ako asistentka realitného makléra. V skutočnosti bol ním jeden z bývalých klientov, ktorý jej po noci plnej vášne nechal za dohodovaných potenciálnych kupcov o čosi tučnejšiu sumičku.

„V práci mám toho veľa. Teraz ten chaos okolo domu... som skrátka unavená, to je všetko,“ snažila sa o čo najvierohodnejší úsmev. Frederik pochopil, na akú citlivú strunu udrhel, a vzdal sa výsluchu. Pobalil si veci, rozlúčil sa s Tamarou a nechal ju osamote. S povzdychom potlačila myšlienku, že by mohol mať pravdu. „Pche! Ešte to by mi tak chýbalo! Nasťahovať si cudzieho darmožráča do svojej vysnívanej chalúčky.“ Znechutená touto predstavou potriasla hlavou, načo Spike zaštekal a očividne dal najavo svoj súhlas. Nemal zrejme chuť deliť sa o taký luxusný výbeh, ktorým tento pozemok disponoval.

Šantil, behal, naháňal neviditeľné motýle a obhrýzal pohodené vetvičky. Tamara sa musela pri pohľade na svojho chlápča schuti zasmiať.

„Tuším sa ti tu páči viac než mne!“ zakričala psovi, ktorý sa náhle zvrtol a s konárom v papuľke utekal k Tamaru po aport.

Pre Tamaru predstavovalo toto miesto kúsok raja na zemi – vyhradený celý len a len pre ňu a Spikea, samo-

zrejme. Vysoký kamenný múr spolu s ihličnanmi vytvorili z pôvodne neútulnej, burinou posiatej plochy pevnosť bez možnosti, aby susedia nazreli dnu a strkali zvedavé nosy do cudzích vecí, ako sa hovorí. Tamara netúžila po akejkolvek pozornosti, ktorej sa jej beztak dostávalo neúrekom.

Potrebovala miesto, kde bude schopná „vypnúť“. Miesto, ktoré rozptýli jej beznádejné myšlienky a prinesie aspoň kúsok útechy. Preto bolo pre Tamaru pri výstavbe prednejšie ohraničenie pozemku či sadenie zelene než dokončenie samotného interiéru. Bez strachu z úteku mohla nechať voľne pobehovať psa, zatiaľ čo sa venovala naplno svojej dávnej vášni – kvetom. S nastupujúcou jeseňou mnohé z nich stratili svoju rozkvitnutú podobu, tým viac sa však mohla tešiť na prezimovanie niektorých druhov či vyčkávanie, kým s novým príchodom leta opäť nadobudnú pôvodnú krásu.

Prešla do veličiznej záhrady, kde kontrolovala rastlinu po rastline, krík po kríku, aby si bola istá, či sa všetkým darí rovnako dobre, a zároveň sa snažila pospomínať si na jednotlivé inštrukcie a vedomosti ohľadom ich starostlivosti. Všetky tieto informácie jej odovzdala milá a vždy dobre naladená majiteľka kvetinárstva, v ktorom Tamara pracovala. Jej entuziazmus však pomaly upadal v priamej úmere s dĺhmi, ktoré ťahali toto podnikanie na samé dno. Tamara tak stratila ďalšiu pevnú pôdu pod nohami a spomienky na toto nešťastné obdobie ju dohánali dodnes.

Akokoľvek príjemne sa cítila vo svojom kráľovstve, vedela, že je najvyšší čas ísť. Obzvlášť v tento deň by sa v ňom najradšej zabarikádovala a unikla tak okolitému svetu. Potlačila svoju nechuť a obavy, uistila sa, že je všetko dobre uzamknuté, a s nie prílišným nadšením opustila so Spikeom pozemok.

4. kapitola

Po príchode domov nasledovala rýchla sprcha, ktorú sa po rokoch praxe naučila zvládnuť aj s umytím vlasov za menej ako desať minút. Zvykla si skontrolovať, či je všetko hladké a upravené na daný večer, no v tej chvíli mala chuť vyzeráť priam odpudivo. Zatvorila oči a pred sebou videla iba veľké spotené telo a nechutný úšklabok zapáchajúci tequilou. Striasla sa.

Utorky bývali nepríjemné pre celé ženské osadenstvo klubu, obzvlášť pre Tamaru. Klient s prezývkou Veľké zviera tam zakaždým usporiadal súkromnú párty a dožadoval sa Tamarinej spoločnosti. Obchytával ju na parkete priamo pri tancovaní pole dance a strkal jej za nohavičky päťstoeurové bankovky so slovami: „Pod' so mnou a ukáž mi *viac*.“ Za to *viac* platil veľa. Nehorázne veľa.

Hoci personál mal alkohol zakázaný, vedela, že sa niekoľkým pohárikom na uvoľnenie nevyhne. Osušila si vlasy a žalúdok jej dal jasne najavo, že sa po usilovnom upratovaní na pozemku vyprázdnil. Vytiahla z chladničky polotovary, prepichla vrchnú fóliu a vložila ho do mikrovlnky. Do pár minút kuchyňu ovládla vôňa bolonských špagiet. Lenivo namotávala dlhé cestoviny na vidličku a pohrávala sa s myšlienkou, či je ozaj pripravená